

இன்று விசடே காட்சியாக காண்பிக்கப்பட்ட 'தனேக்டு' திரைப்படம் பல செய்திகளை நமக்குத் தந்தது. புருவங்களை மீண்டும் ஒருமுறை உயர்த்திய திரைப்படம் என்பனே. ஈழத்துத் திரைப்படம் ஒன்றை பார்த்த உணர்வு எதுவித மாற்றாக் கருத்தின்றியே அனைவராலும் இன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. கதைக் கரு கிழக்கு மாகாணம் ஒன்றில் ஆரம்பித்து பின்னர் வன்னிக்கட்டாக இந்தியா வரை நகர்ந்து மீண்டும் ஈழம் நோக்கிப் பயணிக்கிறது. இரண்டு கதாபாத்திரங்களிடாக கதை நகர்த்திச் செல்வது பாராட்டக்கூடியது. சிறு சிறு பாத்திரங்கள் வந்து போனாலும் கதையைச் சிதைத்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றன. இந்தியாவில் சந்தித்து கதாநாயக/நாயகிக் கு உதவும் நண்பனாக சந்திரன் பாத்திரம் நாம் சந்தித்த சில நல்ல நண்பர்களை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. இன்னும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை சந்திரன் பாத்திரம் ஊடாகக் கதாசிரியர் சொல்லிச் செல்கிறார். பாத்திரப் பொருத்தம் கவனமெடுக்கப்பட்டதில் பட இயக்குனரின் தரிவு சிறப்பானது.

இந்திய சினிமாக்களிலிருந்து மாறுபட்டு தவே கருதி தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காட்சிக்கறை சமூகங்களை/இடங்களை கண்டெடுத்து அதற்கறை மனித அவலங்களை ஒரு பார்வையாளன் ஒன்றித்துப்போகும்படி அமைத்ததில் ஒருமித்த கவனிப்புக்கு தனேக்டு நல்ல படம் என்பதில் மாற்றாக் கருத்தில்லை எனலாம். கதாநாயகன், கதாநாயகி, இவர்களின் பற்றோர்கள், சந்திரன், போராளிகள், இப்படி பல சிறு பாத்திரங்களுக்கப்பால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மெல்லிய காதல் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது.

கதாநாயகனாக நடித்தவர் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதனால் மனித உணர்வுகளை/ஈழத்து ரணங்களை வெளிப்படுத்துகையில் நாம் இருக்கையில் உறைந்து போகிறோம். நாயகியும் ஈடுகொடுத்து நடித்துள்ளமை பாராட்ட வணேபியது. காதலை, பாசத்தை, கடமை உணர்வை, உயிரினங்கள் மீதான நேசத்தை வெளிப்படுத்துகையில் அனுபவம் பளிச்சிடுகின்றது. கிராமத்துக் கோயில், பஜனைகள், திரும்பணம், குடும்ப உறவுநிலை, இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள், தாக்குதல்கள், மனித

